

Sygn. akt I CSK 2370/22

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z powództwa M. P.

przeciwko P. Z.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 sierpnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 22 października 2021 r., sygn. akt VII Ga [...],,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z 22 października 2021 r. w sprawie z powództwa M. P. przeciwko P.Z. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego wykonalności należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, o przede wszystkim publicznoprawnym celu (postanowienia SN: z 7 października 2020 r., II CSK 670/19; z 24 lutego 2016 r., V CSK 488/15). Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rolą skargi kasacyjnej nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona

interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i prawa pozytywnego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca przytoczyła przesłanki z art. 398⁹ § 1 punkt 2 i 4 k.p.c., tj. potrzebę wykładni przepisów prawa oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Powołanie się na przesłankę potrzeby wykładni przepisów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne kontrowersje, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź też, jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (postanowienia SN z 24 października 2012, I PK 144/12; z 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08; z 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07; z 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08). Skarżącego obarcza przy tym ciężar przedstawienia wyodrębnionej i pogłębionej argumentacji prawnej, wyszczególniającej dostrzegane przez stronę poważne wątpliwości interpretacyjne (postanowienia SN z 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09; z 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08).

Skarżąca wskazuje na konieczność wypowiedzi Sądu Najwyższego ze względu na potrzebę wykładni art. 35 ustawy z 9 listopada 2018 r. o zmianie niektórych ustaw w celu wprowadzenia uproszczeń dla przedsiębiorców w prawie podatkowym i gospodarczym (Dz.U. 2018 r., poz. 2244) budzącego, w jej ocenie, poważne wątpliwości i wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów, czego przykładem są orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 14.09.2007 r. III CZP 31/07 oraz z dnia 12.07.2019 r. I CSK 537/18.

Skarżąca nie wykazała rozbieżnej wykładni wskazanej regulacji. Przywołane orzeczenia są przykładem rozbieżności na gruncie art. 39 k.c. przed jego nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 9 listopada 2018 r. o zmianie niektórych ustaw w celu wprowadzenia uproszczeń dla przedsiębiorców w prawie podatkowym i gospodarczym (Dz.U. poz. 2244). Ponadto w uzasadnieniu wniosku nie zawarto odrębnego wyводу prawnego celem uzasadnienia wniosku o przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania a jedynie ogólnikowo i w lakoniczny sposób wskazano, że podstawą wniesienia skargi kasacyjnej jest jej zasadność. Tymczasem w orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, że cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia takich przesłanek, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. O tym, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, tylko argumenty wyraźnie i przekonująco świadczące o okolicznościach uzasadniających rozpoznanie tej skargi (zob. postanowienie SN z 3 grudnia 2009 r., V CSK 266/09). Za uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie może zostać uznane uzasadnienie skargi w zakresie przedstawionych w niej zarzutów, bowiem wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Z tej przyczyny konieczne jest pełne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z perspektywy powołanych w nim przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie wystarcza odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli wskazano w nim tożsame argumenty. Wymaganie to uzasadnione jest okolicznością, że postanowienie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapada podczas innego posiedzenia i w innym składzie niż rozpoznanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c. (postanowienie SN z 5 kwietnia 2022 r., I CSK 186/22)).

Jedynie ubocznie należy zauważyć (skarżąca nie powołała się na przesłankę oczywistej zasadności skargi) odnosząc się do twierdzenia, że skarga kasacyjna jest uzasadniona, ze względu na fakt, że sąd II instancji rażąco naruszył brzmienie art. 35 wskazywanej wyżej ustawy z dnia 9.11.2018 r., że nie może być uznane za

oczywiście błędne stanowisko sądu meriti, zgodnie z którym z uwagi na to, że potwierdzenie czynności nastąpiło najpóźniej 21maja 2018 r., a zatem jeszcze przed wejściem w życie przepisów ustawy z dnia 9 listopada 2018 r., to zastosowanie w sprawie znajduje art. 39 § 1 k.c. - w brzmieniu obowiązującym w dniu zawarcia przedmiotowej ugody, tj. 9.07.2010 r. oraz oparcie się przez ten sąd na wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku linii orzeczniczej Sądu Najwyższego.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

[as]